

POSTANOWIENIE

29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 29 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku P. G., L. G. oraz Spółdzielni w L.

z udziałem A. G., B. K., C. K., H. K., H. K.1, R. K., J. K., K. M., K. M.1, P. M., M. N.,
E. R., J. S., S. S., T.S., A. T., B. T., A. W., D. W., J. W., M. W., M. W.1, T. W., M. Z.,
Z. Z., I. W., Z. B., Z. B.1, J. C., M. K., D. G., J. M., T. P. i A. D.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej P. G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie

z 28 kwietnia 2022 r., II Ca 1501/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,

– skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy P. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2022 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącego nie daje zaś podstaw. Skarżący wskazał, że doszło "do nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji, który ograniczył rozpoznanie wniosku o zasiedzenie nieruchomości do zbadania jedynie treści umowy z 15.01.1966 r. zawartej między poprzednikami prawnymi wnioskodawców uznając ją błędnie za umowę dzierżawy, a nie umowę zamiany, co w ocenie Sądu Rejonowego przesądziło o braku samoistnego posiadania przedmiotowych nieruchomości przez poprzedników prawnych wnioskodawców, którzy według Sądu Rejonowego mieli wolę posiadania zależnego (dzierżawa) przedmiotowych nieruchomości i w rezultacie Sąd I instancji

odstąpił od zbadania pozostałych przesłanek zasiedzenia." W ocenie skarżącego dopiero Sąd drugiej instancji dokonał oceny wszystkich przesłanek zasiedzenia. Pozbawiło to uczestników postępowania możliwości kwestionowania ustalonej podstawy faktycznej w skardze kasacyjnej. Powyższa argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, że z przyczyn wskazanych przez skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jej podstawę stanowiły zarzuty naruszenia przepisów postępowania. W orzecznictwie podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ms]